

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného JUDr. Františkem Kubínem, advokátem se sídlem Dlouhá třída 461/3, Havířov - Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2008, č. j. 63 Az 62/2007 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Františku Kubínovi **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem dne 26. 2. 2008, č. j. 63 Az 62/2007 - 49, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 12. 6. 2007, č. j. OAM-1-448/VL-10-12-2007, kterým byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatil důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěry krajského soudu, že v průběhu řízení neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Stěžovatel má zato, že bylo dostatečně prokázáno, že rozkryl protiprávní činnost spočívající v opakovaném předvolávání k výkonu základní vojenské služby v nejrizikovějších oblastech státu těch osob, kteří již základní vojenskou službu absolvovali, aby jim mohla být poskytnuta „možnost se vykoupit“ z této služby. Stěžovatel sám byl opakovaně předvoláván na vojenskou správu. Této trestné činnosti se sice měl jako soukromá osoba dopouštět i zaměstnavatel stěžovatele, ale především se jí měl dopouštět ve spolupráci s generálem armády arménské republiky, případně jeho osobními strážci. Stěžovatel uvedl, že činnost generála nelze považovat za jednání soukromé osoby, neboť se jedná o osobu s vysokou vojenskou hodností, která navíc disponuje v dané oblasti i velkým faktickým vlivem. Generál jako oficiální činitel arménské armády disponoval nejen pravomocemi spojeným s jeho armádní funkcí, ale i velkým vlivem, včetně politického, na život v místě bydliště stěžovatele. V důsledku toho, že stěžovatel odkryl trestnou činnost uvedených osob, byl na něj v zaměstnání vyvíjen velký nátlak, například byl v rámci svých pracovních úkolů vyslán do oblasti Karabachu, jehož část je rizikovou oblastí. Stěžovatel byl nucen, a to i přes svůj

nesouhlas sdělený zaměstnavateli, působit na oficiálních akcích pozdější vítězné politické strany, mimo jiné měl donášet vyplněné volební lístky. Stěžovatelovy obavy o život byly důvodné, o čemž podle jeho názoru svědčí i skutečnost, že nemohl dát výpověď, neboť by musel odevzdat svůj doklad totožnosti. Pokud jde o návrh stěžovatele na doplnění dokazování jednání před krajským soudem, je v rozsudku sice uvedeno, že krajský soud nepřistoupil k provedení navržených důkazů pro jejich nadbytečnost, ale nadbytečnost nijak neodůvodnil. Stěžovatel má rovněž zato, že byly nesprávně vyhodnoceny soudem provedené důkazy. Krajský soud např. zjistil, že korupce v oblasti policie a bezpečnostních orgánů je i nadále velmi významný problém, což pouze podporuje tvrzení stěžovatele o tom, že generál má velký vliv jak na policii tak i ostatní bezpečnostní složky v místě bydliště stěžovatele a z tohoto důvodu se stěžovatel nemohl obrátit o pomoc na tyto státní orgány. Na základě těchto důvodů, stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K uplatněným stížným námitkám Nejvyšší správní soud především poukazuje na to, že stěžovatel v průběhu správního a soudního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by, byť jen naznačovaly, že byl v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných, neboť stěžovatel pouze uvedl, že se obává svého zaměstnavatele a generála armády, protože rozkryl jejich protiprávní činnost spočívající v opakovaném předvolávání k výkonu základní vojenské služby. Tento důvod nelze podřadit pod důvody uvedené v zákoně o azylu, protože se nejedná o odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

Pokud jde o námitku, že nebylo zohledněno pronásledování stěžovatele jeho zaměstnavatelem ve spolupráci s generálem armády Arménské republiky a státní orgány toto tolerovaly, Nejvyšší správní soud odkazuje např. na rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60 a rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, www.nssoud.cz. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 4 Azs 25/2003 - 80, www.nssoud.cz, „obava z policejního pronásledování pro obvinění z vraždy, o níž žadatel tvrdí, že ji nespáchal a že obvinění je vykonstruováno mukačevskou mafii ve spojení s Nacionálně osvobozenou armádou Ukrajiny a policií Ukrajiny, a obava z toho, jaké nebezpečí žadatel hrozí jak ze strany podsvětí, tak ze strany ukrajinské policie, bude-li na Ukrajinu vydán, nepředstavují důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Z těchto tvrzení samotných bez dalšího neplyne ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu“.

K námitce stěžovatele, že krajský soud neprovedl navržené důkazy pro nadbytečnost a nijak ji neodůvodnil, lze uvést, že krajský soud neprovedení důkazů odůvodnil již tím, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a závěrem konstatoval, jaké skutečnosti jsou mu známy z činnosti soudu, například, že korupce v oblasti policie a bezpečnostních orgánů je i nadále velmi významný problém, ale občané měli přístup k soudům, aby podávali žaloby,

také měli přístup k úřadu ombudsmana a během roku také získali přístup k ústavnímu soudu. Námitka stěžovatele, že krajský soud nesprávně vyhodnotil provedené důkazy tak neobstojí, neboť se nejednalo o provádění důkazů, ale o konstatování skutečností známých soudu z jeho činnosti, jež neměly vliv na to, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by alespoň naznačovaly, že byl v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných. V azylovém řízení je uplatňována zásada dispoziční, se kterou je spojena zásada aktivity žadatele o azyl (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004 č. j. 5 Azs 170/2004 – 72), což především znamená, že v řízení o udělení azylu jsou rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, důvody uvedené žadatelem v žádosti, při pohovoru nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu a který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Správní orgán ani soud není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno, a není povinen, ale ani oprávněn takové skutečnosti třeba jen naznačovat (viz. např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47 nebo ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby 2100 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem tedy 2400 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 456 Kč. Celková částka odměny činí proto 2856 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu